

Menekültpapír Kis Erzsébet Nevére

Ez egy menekültigazolás Kis Erzsébet nevére kiállítva, ezen a néven bujkáltam Budapesten, miután megszöktem a békéscsabai gettóból. Mikor 1944. október 6-án az oroszok bevonultak Békéscsabára, akkor én menekültté képeztem át magam. Volt valami hivatal, ahova be kellett menni, és ott adták ezt az igazolást, de a részletekre már nem emlékszem. Ez már egy zűrös időszak volt. Egyre nehezebb lett. De a papírok azért működtek tovább. A Pajor Szanatóriumban dolgoztam a Vas utcában mint cselédlány. Akkor német tisztok voltak a szanatóriumban, és az volt a feladatomban, hogy a liften adjak föl nekik reggelit. Mikor Budapest éhezett, az már karácsony előtt, decemberben volt 1944-ben, akkor én a tejet, amit soha nem szerettem, azt úgy loptam és ittam, mielőtt felküldtem volna, meg zsemlyéket, ami nagy szó volt! És vittem fel is, mert katonaszökevények dolgoztak mint londinerek a szanatóriumban, és én azoknak is zsemlyét vittem. Egyszer a Pajor Szanatóriumból elmentem az anyámat megnézni, jöttem hazafelé, már sötét volt. Nem volt olyan késő, de öt-hat órakor már sötét volt. Jöttem hazafelé az Aradi utcában, akkor ott laktam bent, a szanatóriumban, és két nyilas katona megszólított, hogy igazoljam magam. Én odaadtam az igazolványpapírokat, amit ők fordítva tartottak. Azt mondtam nekik, hogy 'Maguk részegek, hát fordítva tartják a papírokat!'. Akkor már nem érdekelt semmi, nagyon bolond voltam. És ők meg kicsavarták a kezemből a zseblámpát, mert világítás nem volt, és ezzel eltűntek. Én meg elszaladtam. Vártam, hogy löni fog utánam, de nem volt semmi. Nyugodtan agyonlőhettek volna, nem kellett elszámolni senkivel, senkinek az életével, ha valakit agyonlőttek.